

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urto/5/2020
Identifikačné číslo spisu:	6020010013
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6020010013.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Gabriely Šimonovej v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody, o odvolaní odsúdeného U. W. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. júla 2020, sp. zn. 4Ntc/5/2020, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením 18. augusta 2020 v Bratislave takto

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. sa rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. júla 2020, sp. zn. 4Ntc/5/2020, vo výroku o spôsobe výkonu trestu zrušuje.

II. Podľa § 517 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bude odsúdený U. W. vo výkone trestu pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) tak, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 18 Hv 24/19s zo dňa 5. septembra 2019, právoplatný dňa 10. septembra 2019, ktorým bol občan Slovenskej republiky U. W., nar. XX. P. XXXX v D., trvale bytom M. XXX, okres. D., Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, uznaný vinným zo spáchania zločinu profesionálnej krádeže vlámaním v rámci zločineckej skupiny podľa §§ 127, 128 ods. 2, § 129 ods. 1 č. 1 a 130 ods. 1 prvý a druhý prípad a ods. 2 prvý a druhý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

v O. a na iných miestach v Rakúsku vo vedomej a chcenej spolupráci ako spolupáchatelia (§ 12 Trestného zákonníka) s úmyslom, ich privlastnením sebe alebo tretej osobe neoprávnene obohatiť, cudzie hnutelné veci v ďalej uvedenej, ohľadom každého jedného obžalovaného v každom prípade 300.000,- eur presahujúcej hodnote, vždy vlámaním tak, že sa k spáchaniu činu vlámali do budovy

a/alebo do inak uzatvoreného priestoru, ďalej uvedeným disponantom odcudzili, pričom sa skutkov dopustili za účelom zárobku a síce s úmyslom, si opakovaným páchaním do dlhší čas zaobstarať nie len malý príjem a konali za nasadenia osobitných schopností a prostriedkov, ktoré dávajú tušiť opakované páchanie a vždy ako člen kriminálneho zoskupenia v súčinnosti s ďalším členom tohto zoskupenia, s ohľadom na ťažké krádeže podľa § 128 ods. 1 Trestného zákonníka a s ohľadom na vlámanie podľa § 129 ods. 1 Trestného zákonníka sa dopustili kvalifikovaných krádeží a síce:

1. U. W. v dňoch medzi 19. augustom a 21. augustom 2016 spolu s osobitne stíhaným U. W.-m v obci L. vo vedomej a chcenej spolupráci s druhým obžalovaným E. J.-om disponantom Y. X. Y. L. drahé lyžiarske oblečenie v hodnote 232 485,14 eur tak, že vylomili posuvné dvere vedúce do dvora komplexu budov, páčidlom vypáchili rolovaciu bránu, a tak sa dostali do skladu,
2. dňa 29. novembra 2016 v S. vo vedomej a chcenej spolupráci s osobitne stíhaným Y. T., ako aj s právoplatne odsúdeným O. O. disponantom X. X. L. & I.. O. pracovnú obuv v hodnote 180 897,- eur tak, že vytlačili plastové okná, a potom otvorili bránu zvnútra.

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov,

uznáva vo vzťahu k odsúdenému U. W. vo výroku o vine a treste odňatia slobody na území Slovenskej republiky a v rozsahu, v ktorom sa týka trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky vykoná.

Zároveň podľa § 517 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. krajský súd rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Odpis rozhodnutia odsúdený prevzal 20. júla 2020 a krajský prokurátor dňa 17. júla 2020 (č. l. 106).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odsúdený. V písomných dôvodoch svojho odvolania doručeného na krajský súd dňa 24. júla 2020 (č. l. 108) uviedol, že svoj trojročný nepodmienečný trest vykonáva v Rakúskej republike v časti Sonnberg, kde nemá žiadnu diferenciaciu a je v zmiernenom režime, a preto žiada, aby jeho ďalší výkon trestu v Slovenskej republike bol v minimálnom stupni stráženia a nie v strednom stupni stráženia ako sa uvádza v napadnutom rozsudku. Taktiež nesúhlasí s tým, že podmienky výkonu trestu v tomto ústave budú zodpovedať podmienkam aké má vo výkone trestu v Rakúskej republike, pričom je toho názoru, že krajský súd mu v tomto prípade pohoršil, keď výkon trestu kvalifikoval do stredného stupňa stráženia. Vzhľadom na uvedené odsúdený žiadal, aby mu bol zmenený výkon trestu zo stredného stupňa stráženia na minimálny stupeň stráženia.

K podanému odvolaniu sa prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „prokurátor“) nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval na základe odvolania (podaného v zmysle § 15 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z.) podľa § 29 naposledy označeného zákona, teda (subsidiárne) podľa Trestného poriadku, pričom zistil, že krajský súd v prerokúvanej veci správne postupoval podľa oboch dotknutých zákonov a zároveň zistil, že odvolanie odsúdeného U. W. je čiastočne dôvodné.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú

sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. súd nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

Podľa § 517 ods. 2 Tr. por. ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznávaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Krajský súd v Banskej Bystrici pri uznaní rozsudku Krajského súdu Klagenfurt, Rakúska republika, sp. zn. 18 Hv 24/19s zo dňa 5. septembra 2019, právoplatným dňa 10. septembra 2019, v spojení s osvedčením zo dňa 4. marca 2020 a jeho doplnení zo dňa 4. júna 2020, postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, keď rozhodol, že uvedený rozsudok súdu Rakúskej republiky vo výroku o vine i treste sa u odsúdeného U. W. uznáva a uložený trest odňatia slobody vykoná na území Slovenskej republiky. Svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, kde okrem iného uviedol, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, pričom sa zúčastnil konania, ktoré viedlo k jeho vydaniu odsudzujúceho rozhodnutia a udelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky.

Správny je aj záver krajského súdu, že v prerokúvanej veci nebolo potrebné skúmať podmienku obojstrannej trestnosti, pretože v osvedčení štát pôvodu (Rakúsko) priradil trestnú činnosť k ustanoveniu § 4 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. v znení neskorších predpisov. V takýchto prípadoch súd neskúma, či ide o trestný čin aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Pre úplnosť však krajský súd správne uviedol, že predmetný skutok vykazuje podľa právneho poriadku Slovenskej republiky znaky skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. a) Tr. zák.

Na základe uvedeného, ako aj po preštudovaní spisového materiálu Najvyšší súd žiadny dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia uvedený v ustanovení § 16 zák. č. 459/2011 Z. z. nezistil.

Avšak krajský súd v napadnutom rozsudku čiastočne pochybil, keď rozhodol o zaradení odsúdeného v rámci výkonu trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Odsúdený bol síce v minulosti v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu už viackrát súdne trestaný za úmyselné trestné činy, avšak v dôsledku toho, že v Rakúskej republike vonkajšiu diferenciáciu výkonu trestu odňatia slobody Rakúska republika zákonom neupravuje, a teda z cudzieho rozhodnutia, ktoré sa má uznať a vykonať, nevyplýva konkrétne zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu, ako aj v dôsledku nezhoršenia postavenia odsúdeného s poukázaním na § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z., odvolací súd musel v časti zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o spôsobe výkonu trestu a odsúdeného zaradil v rámci výkonu trestu odňatia slobody do minimálneho stupňa stráženia, a to najmä s poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR pod sp. zn. R 122/2014, v zmysle ktorého „Prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu súdmi

Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznaní o výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii".

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní odsúdeného U. W. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.